

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Kaufland Česká republika, v. o. s.**, se sídlem Pod Višňovkou 25, Praha 4, IČ 25110161, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce ze dne 30. 12. 2010 č.j. ČOI 91165/10/O100/3000/10/Tu/Št

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobu domáhá přezkoumání rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České obchodní inspekce, ředitele inspektorátu Jihomoravský a Zlínský (dále jen správní orgán prvního stupně), ze dne 12. 10. 2010 č.j. ČOI 80453/10/3000/R/M. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta v celkové výši 80 000,- Kč, a to za následující správní delikty:

1. za správní delikt podle ust. § 24 odst. 7 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, a to za porušení povinnosti uvedené v § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se měl dopustit tím, že při kontrole dne 7. 1. 2010 v provozovně Vsetín nesprávně účtoval kontrolní nákup částkou 1.643,- Kč místo správné částky 1.527,- Kč, přičemž k rozdílu došlo tím, že žalobce u šesti druhů výrobků účtoval jinou cenu, než se kterou byl spotřebitel seznámen před uzavřením kupní smlouvy, dále dne 21. 1. 2010 v provozovně Uherské Hradiště nesprávně účtoval kontrolní nákup částkou 1.844,- Kč namísto správné částky 1.839,- Kč, když 1 druh výrobku účtoval jinou cenou, než se kterou byl spotřebitel seznámen před uzavřením kupní smlouvy prostřednictvím cenovky, a konečně dne 5. 2. 2010 v provozovně Kroměříž nesprávně účtoval kontrolní nákup částkou 1.488,- Kč namísto správné částky 1.448,- Kč, když u tří druhů výrobků účtoval jinou cenu,

než se kterou byl spotřebitel seznámen před uzavřením kupní smlouvy prostřednictvím cenovky.

2. za správní delikt podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele a porušení zákazu užití nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků uvedeného v § 4 odst. 3 v návaznosti na ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se dopustil tím, že při kontrolách dne 21. 1. 2010 v provozovně Uherské Hradiště, dne 10. 2. 2010 v provozovně Blansko a dne 9. 3. 2010 v provozovně Blansko uvedl pro spotřebitele nepravdivý údaj, a to o slevových koších, když bylo zjištěno, že sleva činí menší výměru, než je deklarovaná sleva.

3. za správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se dopustil porušením povinnosti uvedené v § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele tím, že dne 7. 1. 2010 v provozovně Vsetín u 22 prodáváných výrobků, dne 10. 2. 2010 v provozovně Blansko u jednoho druhu výrobku a dále dne 9. 3. 2010 v provozovně Blansko u 4 druhů prodáváných výrobků cena budila zdání, že je nižší, než jaká je ve skutečnosti.

4. za správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se dopustil porušením povinnosti uvedené v § 15 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele dne 7. 1. 2010 v provozovně Vsetín, kdy na žádost spotřebitele (pracovník České obchodní inspekce) vydal pokladní doklad sloužící jako záruční list na zakoupený výrobek, který však neobsahoval rozsah (dobu) platnosti rozšířené záruky (5 let), a dále dne 21. 1. 2010 v provozovně Uherské Hradiště na žádost spotřebitele (pracovník ČOI) vydal pokladní doklad sloužící jako záruční list na zakoupený výrobek, který však neobsahoval rozsah (dobu) platnosti rozšířené záruky (5 let), která byla na výrobku uvedena.

Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě uvádí, že v daném případě bylo rozhodnutí prvoinstančního orgánu již jednou odvolacím orgánem zrušeno a vráceno k novému projednání. Ve druhém rozhodnutí prvoinstančního orgánu se uvádí jiné úvahy a důvody pro uložení pokuty a její výše, přičemž prvoinstanční orgán se zejména pokusil odstranit opakované nedostatky v porušování zásady zákazu dvojího přičítání. Žalobci i přesto byla uložena stejná pokuta jako v původním rozhodnutí. Žalobce je přesvědčen, že z toho, že některé skutečnosti, které měly svědčit v jeho neprospěch a které se již v druhém rozhodnutí neopakují, je nutno dovodit, že pokuta měla být snížena, a to podstatným způsobem.

Žalobce má za to, že prvoinstanční orgán neposuzoval danou věc objektivně. Všechny skutečnosti, které mohly být hodnoceny v neprospěch žalobce, byly v jeho neprospěch hodnoceny a výslovně bylo uvedeno, že tyto skutečnosti bez ohledu na jejich skutečný význam měly rozhodující vliv na výši pokuty. Naproti tomu bylo sice údajně přihlédnuto k nízkému počtu výrobků, které byly v předmětných slevových koších, ale toto hodnocení nemělo žádný vliv na výši pokuty. Již z tohoto příkladu je zřejmé, že výše pokuty byla stanovena na základě skutečností, které měly svědčit v neprospěch žalobce. Naproti tomu zjevně relevantní skutečnosti svědčící v jeho prospěch vliv na výši pokuty neměly.

V prvoinstančním rozhodnutí se žalobci vytýká, že se porušení ustanovení zákona o ochraně spotřebitele dopustil již v minulosti a že byl za toto jednání potrestán rozhodnutím ze dne 18. 5. 2009 č.j. 9442/2009/3000/SŘ/N sp.zn. 473/32/08, které nabylo právní moci dne 3. 9. 2009. V další větě prvoinstanční orgán uvedl, že ve prospěch žalobce byla posouzena skutečnost, že porušení zákazu nekalých praktik se žalobce dopustil poprvé. Žalobce má za to,

že doba, která uplynula od deliktů stíhaných citovaným rozhodnutím ze dne 18. 5. 2009, je poměrně dlouhá a přičítání této skutečnosti k tíži žalobce je nesprávné. Žalobce dále nerozumí souvislosti mezi citovaným rozhodnutím ze dne 18. 5. 2009 a rozhodnutím prvoinstančního orgánu. V tomto rozhodnutí se uvádí, že zákazu porušení některých obchodních praktik se žalobce dopustil poprvé. Žalobce má za to, že nelze jako přítěžující okolnost přičítat jakékoliv předchozí delikty ani samotnou skutečnost, že po nějaké době opět došlo ke správnému deliktu. Mezi předchozími a nyní projednávanými delikty by musela být určitá časová a věcná souvislost. Žalobce má za to, že taková souvislost zde není.

Žalobce dále považuje za nesprávný závěr, že je problematické, aby se spotřebitelé domáhali svých práv v případě, že zjistí, že cena výrobku je jiná než je cena účtovaná na pokladně. Je běžnou praxí žalobce, pokud k tomu dojde, že zákazníci tento rozdíl zjistí a svých práv se domáhají. Žalobce tyto nároky zákazníků uznává, vyplatí zjištěný rozdíl a ještě zákazníci dostanou malou pozornost. Pokud má pro případ nedopatření v označení výrobků cenami stanoven žalobce postup, který negativní důsledky takového nedopatření eliminuje, pak je takovou skutečnost nutno přičítat ve prospěch žalobce.

Žalobce dále poukazuje na to, že celková částka všech rozdílů zjištěná na všech třech provozovnách činí 405,- Kč a uložena pokuta tuto částku přesahuje 200×. Taková nedopatření jsou přitom na základě fungujícího systému žalobce běžně eliminována a k poškozování spotřebitele tak nedochází. Pokud se tedy v prvoinstančním rozhodnutí uvádí, že spotřebitel je poškozován, pak se s tímto závěrem žalobce nemůže ztotožnit, neboť takovéto následky jsou minimalizovány.

Žalobce dále má za to, že pokyn daný ve zrušujícím rozhodnutí odvolacího orgánu nebyl naplněn. Odůvodnění výše pokuty zůstalo v obecné, místy až vágní, rovině. Žalobce má proto i nadále za to, že prvoinstanční rozhodnutí je věcně a právně správné a byla mu uložena nepřiměřená pokuta. Za přiměřenou by žalobce považoval pokutu nepřevyšující částku 35.000,- Kč.

Podle názoru žalobce je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Žalovaný se s jeho odvolacími námitkami řádně a odpovědně nezabýval a nevypořádal se s nimi dostatečně.

K námitce, že prvoinstanční orgán některé úvahy v neprospěch žalobce vypustil a přesto žalobci uložil pokutu ve stejné výši, žalovaný argumentoval nesprávně. Podle názoru žalobce nemůže být uložena pokuta ve stejné výši v případě, kdy odpadly některé důvody, které byly pro stanovení výše pokuty rozhodující k tíži žalobce, a prohloubení či upřesnění jiných předchozích argumentací, aniž došlo k rozšíření okruhu přítěžujících okolností, nemůže tyto nahradit. Žalobce má za to, že prohloubením či upřesněním jiných předchozích argumentací se prvoinstanční orgán pouze pokusil odstranit opakované nedostatky porušování zákazu dvojího přičítání. Žalobce proto setrvává na tom, že mu pokuta měla být snížena.

K námitce neobjektivního postupu žalovaného poukázal na okolnosti, které byly hodnoceny ve prospěch žalobce. K tomu žalobce uvádí, že prvoinstanční orgán hodnotil v jeho prospěch pouze 2 výslovně zmíněné skutečnosti, které však neměly vliv na snížení pokuty. Žalobce má za to, že do výše uložené pokuty se tyto skutečnosti promítnout měly. Prvoinstanční orgán uvedl, že při stanovení výše pokuty přihlédl ke všem polehčujícím a přítěžujícím skutečnostem. Z prvoinstančního rozhodnutí však vyplývá, že výše pokuty byla stanovena pouze na základě skutečností, které měly svědčit v neprospěch žalobce. Proto se žalobce domnívá, že při stanovení výše pokuty nebylo přihlédnuto ke všem uvedeným polehčujícím a přítěžujícím skutečnostem.

K námitce věcné časové souvislosti s předchozí pokutou za správní delikt žalovaný uvedl, že časová vzdálenost od předchozího zjištění není taková, že by nebylo možno předchozím porušením stejných povinností argumentovat. Podle názoru žalobce je taková úvaha neurčitá, jelikož není zřejmé, co se skrývá pod pojmem „taková“. Žalobci není zřejmé, kdy by žalovaný považoval časovou vzdálenost za takovou, aby předchozím porušením nebylo možné argumentovat. Žalobce k tomu uvádí, že se jedná o porušení povinností, kterým došlo v prvním případě v roce 2008 a ve druhém v roce 2010. Časový odstup mezi jednotlivými porušeními je velký a časová souvislost tak není přiměřená. V této souvislosti žalobce poukazuje na ustanovení o zániku odpovědnosti za přestupek ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, která činí 1 rok.

Žalobce se dále ohrazuje proti tvrzení žalovaného, že „sám odvolatel přitom uvádí, že je běžnou praxí účastníka řízení, že k takovým případům dojde“. Žalobce poukazoval nikoliv na to, že je běžné, že k takovýmto případům dochází, nýbrž na skutečnost, že v případech, kdy zákazník zjistí, že mu byla účtována cena jiná než cena vedená u výrobku, je běžné, že se zákazník svých práv domáhá a žalobce mu jeho nárok vždy bez dalšího uzná, vyplatí mu zjištěný rozdíl a k tomu jako omluvu za nedoplnění obdrží zákazník malou pozornost.

Pokud jde o námitky, že nebyl respektován názor odvolacího orgánu, tou se žalovaný údajně vůbec nezabýval. Žalovaný se rovněž nevyjádřil k tvrzení, že odůvodnění výše uložené pokuty zůstalo v obecné, místy až vágní rovině, a tedy ani k námitkám, které žalobce učinil v dřívějším odvolání a které žalobce v pozdějším odvolání poukázal.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že sankci uloženou v daném případě rozhodně nelze označit za nijak vysokou, vezme-li se v úvahu rozsah zjištěného porušení zákona. Konkrétní výše sankce je výsledkem správního uvážení. Obě žalobou napadená rozhodnutí obsahují podrobnou argumentaci, jakými úvahami se správní orgány při stanovení výše sankce řídily. V daném případě krajský inspektorát dospěl k závěru, že není na místě pokutu snižovat, a žalovaný se s tímto názorem ztotožnil. Žalovaný poukazuje na to, že původní rozhodnutí bylo zrušeno především z toho důvodu, že nebylo zřejmé, jakým způsobem orgán prvního stupně hodnotil některé skutečnosti, které pojal do svých úvah při stanovení pokuty, a tedy zda je považoval za skutečnosti přitěžující nebo polehčující. V nově vydaném rozhodnutí pak správní orgán toto pochybení napravit, když výslovně uvedl řadu skutečností, které považuje za přitěžující. Některé úvahy svědčící v neprospěch žalobce se již v novém rozhodnutí neopakovaly, zároveň však výslovně zmínil nové okolnosti svědčící v neprospěch žalobce (viz například strana 9, kdy celková částka zjištěných cenových rozdílů v případě porušení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele je zmíněna jako přitěžující okolnost). Za těchto okolností bylo ponechání pokuty v původní výši zcela na místě.

Žalovaný poukazuje na to, že předmětem správního řízení bylo více než 40 skutků, přičemž řadu z těchto porušení lze považovat za poměrně závažná. Pokutu ve výši 80.000,- Kč nelze v takovém případě považovat za nepřiměřenou.

Pokud jde o údajný „zásadní rozpor“, žalovaný již v žalobou napadeném rozhodnutí vysvětlil, že takový rozpor v rozhodnutí prvoinstančního orgánu není. Stejně tak je zřejmé, že spáchání obdobných deliktů v minulosti lze považovat za přitěžující okolnost. Žalovaný je toho názoru, že jako přitěžující okolnost lze hodnotit spáchání obdobných deliktů v roce 2009. Argumentace přestupkovým právem zde není přílehavá, žalovaný nevidí důvod, proč by ČOI nemohla přihlídnout k předchozím porušením stejných zákonných ustanovení téhož pachatele, byť k němu došlo před více než rokem.

Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby byla podaná žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti:

Na základě kontrol provedených v provozovnách žalobce dne 7. 1. 2010 (provozovna Jasenická 301 Vsetín), dne 21. 1. 2010 (provozovna ul. Města Mayen 1495, Uherské Hradiště), dne 5. 2. 2010 (ul. Obvodová 3310, Kroměříž), dne 10. 2. 2010 (provozovna Na Řadech 3, Blansko) a dne 9. 3. 2010 (provozovna Na Řadech 3, Blansko) vydal správní orgán prvního stupně dne 9. 6. 2010 příkaz čj. ČOI 38379/10/3000/P/M, kterým žalobci za shora uvedené správní delikty uložil pokutu ve výši 80.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce podal proti tomuto příkazu bez bližšího zdůvodnění odpor. Správní orgán prvního stupně poté vydal dne 15. 7. 2010 rozhodnutí čj. ČOI 48643/210/3000/R/M, kterým žalobci opětovně uložil pokutu ve výši 80.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 2. 9. 2010 čj. ČOI 59273/10/O100/3000/10/Tu/Št a věc byla vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.

Správní orgán prvního stupně dne 12. 10. 2010 vydal rozhodnutí čj. ČOI 80453/10/3000/R/M, kterým žalobci opětovně uložil pokutu ve výši 80.000,- Kč a uložil mu povinnost nahradit náklady řízení.

I proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 30. 1. 2010 čj. ČOI 91165/10/O100/3000/10/Tu/Št tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

Podrobněji bude obsah jednotlivých rozhodnutí rekapitulován níže v souvislosti s jednotlivými žalobními námitkami.

Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce se dopustil správních deliktů, za něž mu byla uložena pokuta, žalobce nezpochybňuje ani rozsah skutkových zjištění, na jejichž základě byl tento závěr učiněn. Veškerá argumentace se soustřeďuje jen na výrok o trestu, tj. na odůvodnění výše uložené pokuty. I soud se proto zaměřil pouze na tuto otázku.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

V první žalobní námitce žalobce uvádí, že vzhledem k tomu, že ve druhém prvoinstančním rozhodnutí byly vypuštěny některé úvahy vztahující se k výši uložené pokuty, měla mu být ve druhém rozhodnutí uložena nižší pokuta.

V žalobou napadeném rozhodnutí je k této námitce uvedeno: *Je pravdou, že některé dílčí úvahy, které správní orgán uvedl v původním rozhodnutí, byly poté, co bylo toto rozhodnutí odvolacím orgánem zrušeno, z textu nového rozhodnutí vypuštěny, na druhou stranu je však nutné vzít v potaz, že argumentace správního orgánu svědčící v neprospěch*

společnosti byla na řadě jiných míst prohloubena a upřesněna. Úvahy obsažené v současném rozhodnutí tak podle názoru odvolacího orgánu plně odůvodňují uložení sankce ve výši, která byla správním orgánem stanovena.

Soud na tomto postupu neshledává nic protizákonného. Původní rozhodnutí prvoinstančního rozhodnutí nebylo zrušeno z toho důvodu, že by do úvahy byly vzaty jako přitěžující skutečnosti takové okolnosti, které přitěžujícími skutečnostmi být nemohou. Rozhodnutí bylo původně zrušeno z toho důvodu, že hodnocení kritérií pro uložení konkrétní výše pokuty bylo nesrozumitelné. Správní orgán prvního stupně totiž ve svém původním rozhodnutí uvedl řadu okolností, které vzal do úvahy, aniž by však uvedl, jak je vlastně zohlednil – zda jako přitěžující skutečnosti či jako polehčující skutečnosti. Žalobce v žalobě naznačuje, že v druhém rozhodnutí je oproti prvnímu obsaženo méně okolností přitěžujících a stejně okolností polehčujících. Tam tomu však evidentně být nemůže – snížení či zvýšení počtu polehčujících nebo přitěžujících okolností nelze konstatovat v situaci, kdy prvé z rozhodnutí není v tomto směru určité a nelze z něj seznat, co bylo hodnoceno jako okolnost přitěžující a co jako polehčující. Jen z toho důvodu, že pokuta nebyla oproti prvnímu rozhodnutí snížena, proto není možno hodnotit rozhodnutí jako nezákonné. Podstatné je, zda odůvodnění v pořadí druhého prvoinstančního rozhodnutí (ve spojení se žalobou napadeným rozhodnutím o odvolání) ob stojí ve vztahu k nyní uložené výši pokuty. K tomu směřují další žalobní námitky a soud se k tomu proto vyjádří níže.

Ve druhé žalobní námitce žalobce namítl, že prvoinstanční orgán nepostupoval objektivně, když všechny skutečnosti, které mohly být hodnoceny v neprospěch žalobce, byly v jeho neprospěch hodnoceny a zjevně relevantní skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce vliv na výši pokuty neměly. Pokuta tak byla stanovena jen na základě skutečností, který svědčí v neprospěch žalobce.

V žalobou napadeném rozhodnutí se k tomu uvádí: *Odvolací orgán se předně neztotožňuje s názorem, že by správní orgán nepostupoval objektivně a dostatečně nebral v potaz okolnosti svědčící ve prospěch společnosti. Z rozhodnutí je například patrné, že ve prospěch účastníka byla hodnocena okolnost, že se správního deliktu nekalých obchodních praktik dopustil poprvé (strana 9, třetí odstavec odspodu) nebo fakt, na který společnost poukazuje, tedy nízký počet výrobků ve slevových koších. Pokud správní orgán uvedl, že tyto okolnosti ho nepřiměly snížit pokutu, kterou uložil v původním rozhodnutí, bylo tomu tak proto, že ostatní okolnosti, které svědčily v neprospěch společnosti, byly ve svém souhrnu natolik významné, že pokutu ve výši 80.000,- Kč považoval v dané situaci za adekvátní a neshledal důvod pro její snížení. Takovou úvahu nepovažuje odvolací orgán za neobjektivní či nespravedlivou.*

Soud k této námitce především poznamenává, že za projednávaný správní delikt je možno uložit pokutu až do výše 5,000.000,- Kč. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 80.000,- Kč, tedy 1,6 % maximální možné sazby. Již tento samotný fakt dokazuje, že musela být vzata v úvahu celá řada polehčujících okolností ve prospěch žalobce, jinak by nemohla být uložena pokuta takřka na samé spodní hranici zákonného rozpětí.

Žalobní námitka je kromě toho v rozporu s textem prvoinstančního rozhodnutí. Skutečnost, že se žalobce dopustil porušení zákazu nekalých obchodních praktik poprvé, byla hodnocena ve prospěch žalobce a nikde se neuvádí, že by tato skutečnost nebyla vzata při stanovení konkrétní výše sankce do úvahy (slovy prvoinstančního orgánu, že „neměla vliv na snížení pokuty“). Tato věta je uvedena pouze u faktu, že v předmětných slevových koších se nacházel pouze nízký počet výrobků, u kterých sleva neodpovídala skutečnosti. Žalobce však zcela přehlíží, že rovněž tak řada dalších okolností „neměla vliv na zvýšení pokuty“. Toto

hodnocení je uvedeno např. u faktu, že následkem porušení zákazu nekalých obchodních praktik nevznikla spotřebiteli žádná újma. Stejně tak je toto hodnocení uvedeno u způsobu spáchání správního deliktu spočívajícího v porušení § 15 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a stejně tak následek tohoto správního deliktu správní orgán prvního stupně vyhodnotil jako méně závažný s tím, že „hodnocení nemělo vliv na zvýšení pokuty“.

Z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je tak přes jistou stylistickou neobratnost zřetelně patrné, že správní orgán se důsledně zabýval všemi kritérii, která zákon o ochraně spotřebitele uvádí v § 24b odst. 2, že v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce a že u každé ze zjištěných skutečností uvedl, jakou váhu tomu kterému zjištění přikládá, tj. které polehčující a přitěžující okolnosti pokládá za nejvýznamnější, které za méně významné, příp. které okolnosti vyhodnotil jako „neutrální“, tj. ani přitěžující ani polehčující. Tvzení o neobjektivním přístupu nemá v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí ani žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání žádnou oporu. Žalobce ostatně ani v odvolání ani v žalobě nepoukazuje na žádné okolnosti, které zohledněny být měly, ale nestalo se tak (s jedinou výjimkou, o které bude pojednáno v souvislosti se čtvrtou žalobní námitkou).

Třetí žalobní námitka se týká údajných nesrovnalostí spojených s poukazem na předchozí postih žalobce.

Žalobce předně spařuje rozpor v tom, že na jedné straně je mu vytýkáno, že se porušení zákona o ochraně spotřebitele dopustil již v minulosti, a na druhé straně je konstatováno, že porušení zákazu nekalých obchodních praktik se dopustil poprvé. Soud v této skutečnosti žádný rozpor neshledává.

Správní orgán prvního stupně vydal dne 18. 5. 2009 rozhodnutí čj. ČOI 9442/2009/3000/SŘ/N, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 95.000,- Kč, a to proto, že žalobce:

1) naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, když v postavení prodávajícího porušil povinnost uvedenou v § 3 písm. c) tohoto zákona tím, že dne 10. 9. 2008 v prodejně KAUF LAND OD, Obvodová 3310/13a, 767 01 Kroměříž nesprávně účtoval v kontrolním nákupu zakoupený výrobek - film na DVD (na dokladě DVD SONY) částkou 20 Kč, místo správné ceny 9 Kč, se kterou byl spotřebitel seznámen před uzavřením kupní smlouvy. Tím vznikl rozdíl ve výši 11 Kč v neprospěch spotřebitele. Dne 17. 9. 2008 žalobce v prodejně KAUF LAND OD č. 7600 U Nákladového nádraží 848, 757 01 Valašské Meziříčí, nesprávně účtoval v kontrolním nákupu zakoupený výrobek (topinkovač zn. Prima Casa 750 W) částkou 249 Kč, místo správné částky 199 Kč, se kterou byl spotřebitel seznámen před uzavřením kupní smlouvy. Tím vznikl rozdíl ve výši 50 Kč v neprospěch spotřebitele.

2) naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, když v postavení prodávajícího porušil právní povinnost uvedenou v § 9 odst. 1 téhož zákona tím, že dne 10. 9. 2008 v prodejně KAUF LAND, Vlčnovská 2514, 688 01 Uherský Brod, neinformoval spotřebitele řádně před uzavřením kupní smlouvy a ani po uzavření kupní smlouvy se způsobem údržby (ošetřování) výrobku, který byl zakoupen do kontrolního nákupu (1 ks hrnková květina – mix venkovní květina Heestermix – p. 9 cm, prodejní cena 24,90 Kč).

3) naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v § 24 odst. 7 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele, když v postavení prodávajícího porušil právní povinnost uvedenou v § 10 odst. 1 písm. a) tohoto zákona tím, že dne 4. 9. 2008 v prodejně

KAUFLAND, fil. 2000, Sokolská 5300, 760 01 Zlín – Vršava nezajistil, aby 6 druhů jím prodáváných výrobků v počtu 33 kusů (2 ks dekorace – sova velká á 199 Kč/ks, 3 ks dekorace – sova střední á 99,90 Kč/ks, 4 ks dekorace – sova malá á 89,90 Kč/ks, 5 ks dekorace – ježek á 79,90 Kč/ks, 6 ks dekorace - ježek á 179 Kč/ks, 13 ks dekorace – ježek á 89,90 Kč/ks) bylo označeno označením výrobce nebo dovozce, popřípadě dodavatele.

4) naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v § 24 odst. 7 písm. g) zákona o ochraně spotřebitele, když v postavení prodávajícího porušil právní povinnost uvedenou v § 11 odst. 1 tohoto zákona tím, že dne 11. 9. 2008 v prodejně KAUF LAND č. 2010, ul. Města Mayen č. 1496, 686 01 Uherské Hradiště nezajistil, aby u 2 druhů jím prodáváných výrobků v počtu 14 kusů (10 ks Bügeleisen Entkalker 250 ml á 9,- Kč/ks – informace o způsobu užití vč. Názvu výrobku uvedeno pouze německy a 4 ks dětská hra Filzlegespiel Haus & Garten á 9, - Kč – bezpečnostní pokyny a návod uveden pouze v němčině) byly informace poskytnuty v českém jazyce, nikoliv jazyce cizím (německy)

5) naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele, když v postavení prodávajícího porušil právní povinnost uvedenou v § 12 odst. 1 tohoto zákona tím, že

- dne 4. 9. 2008 v prodejně KAUF LAND, fil 2000, Sokolská 5300, 760 01, Zlín – Vršava neinformoval v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně 8 druhů jím prodáváných výrobků (pánev Classic Ø 28 cm, bavlněný uzel střední 45001, míček PA 5545 latex, Olpran švihadlo s mechanickým počítadlem, Olpran sada odrazek, Olpran miniblikačka, VICI OCEAN MASTER rybí prsty 400 g, Lipton Ice Tea lemon 500 ml),

- dne 10. 9. 2008 v prodejně KAUF LAND OD, Obvodová 3310/13a, 767 01 Kroměříž neinformoval v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně 4 druhů jím prodáváných výrobků (kompot jablka Idaret, smetana 12 %, Jihočeské máslo, Olivia Tuk),

- dne 10. 9. 2008 v prodejně KAUF LAND, Vlčňovská 2514, 688 01 Uherský Brod neinformoval v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně 16 druhů jím prodáváných výrobků (sítko na odkapávání konzerv, napařovací žehlička Prima Casa, košík s otvory 1/3, box OPTIMA s víkem, hrnek varný 6625 ml, sešit školní 564, chalupářské zápalky Mini, školní pero + 2 bombičky, blatník BMX 16" - 20", Bike oil mazací olej 100 ml, olpran rychloupínací klíče, dětská helma na kolo, Krušovice pivo lahvové Jubilejní ležák extra hořký 0,5 l, Osram úsporná žárovka, ubrusky svačinové 711233, květinové truhlíky 1/24),

- dne 11. 9. 2008 v prodejně KAUF LAND OD č. 7600, U Nákladového nádraží 848, 757 01 Valašské Meziříčí neinformoval v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně 5 druhů jím prodáváných výrobků (instantní nudlová polévka NASIAKO, rostlinný olej VITA BRÄNDLE 0,5 l, dětská čelenka KAMULINO, porcelánový hrnek BUBBLES II),

- dne 17. 9. 2008 v prodejně KAUF LAND OD č. 7600, U Nákladového nádraží 848, 757 01 Valašské Meziříčí neinformoval v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně 5 druhů jím prodáváných výrobků (turbo kartáč SWIRL, svítlna LED FEN 4044, stolní mikrofón HAMA, koaxiální zásuvka rovná HAMA, zásobník na 12 CD),

- dne 1. 10. 2008 v prodejně KAUF LAND, provozovna Vsetín, Jesenická 301, 755 01 Vsetín, neinformoval v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně 11 druhů jím prodáváných výrobků (Břežňák lahvové pivo 0,5 l, vykrajovací formičky, Dekor cukrářské písmo červené 25g, Dekor cukrářské písmo bílé 25g, Spiril sáčky do vysavače A 07, Spiril sáčky do vysavače X 28, Spiril sáčky do vysavače MX 96, školní pero + 2 bombičky, Concorde kuličkové pero 2 ks, Peha Crepp obinadlo 4 cm x 8m, Antipo spray na nohy 80 ml).

6) naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele, když v postavení prodávajícího porušil právní povinnost uvedenou v § 12 odst. 2 písm. a) tohoto zákona tím, že

- dne 4. 9. 2008 v prodejně KAUF LAND, NC Čepkov, Tyršovo nábřeží 5496, 760 01 Zlín, cena u 1 druhu jím prodáváného výrobku v počtu 26 kusů (chléb toustový VITA STAR 250 g – deklarovaná cena na cenovce 5,90 Kč, ověřeno registrační pokladnou přes čárový kód 10,90 Kč) budila zdání, že je nižší než jaká je ve skutečnosti,

- dne 10. 9. 2008 v prodejně KAUF LAND OD, Obvodová 3310/13a, 767 01 Kroměříž cena u 3 druhů jím prodáváných výrobků v počtu 18 kusů (6 ks tlakový hrnec BELL Y á 5 l - deklarovaná cena na cenovce 1199 Kč, ověřeno registrační pokladnou přes čárový kód 1399 Kč, 4 ks Sada 5 misek deklarovaná cena na cenovce 400 Kč, ověřeno registrační pokladnou přes čárový kód 499 Kč, hrnek JUMBO XXL - deklarovaná cena na cenovce 89,90 Kč, ověřeno registrační pokladnou přes čárový kód 99 Kč) budila zdání, že je nižší, než jaká je ve skutečnosti

- dne 17. 9. 2008 v prodejně KAUF LAND OD č. 7600, U Nákladového nádraží 848, 757 01 Valašské Meziříčí, cena u 2 druhů jím prodáváného výrobku v počtu 17 kusů (12 ks Videokabel HAMA 1,5 m deklarovaná cena na cenovce 80 Kč, ověřeno registrační pokladnou přes čárový kód 99,90 Kč, 5 ks Obracečka na palačinky FACKELMANN - deklarovaná cena na cenovce 42,90 Kč, ověřeno registrační pokladnou přes čárový kód 49,90 Kč) budila zdání, že je nižší než jaká je ve skutečnosti,

- dne 1. 10. 2008 v prodejně KAUF LAND, provozovna Vsetín, Jesenická 301, 755 01 Vsetín, cena u 6 druhů jím prodáváných výrobků v počtu 57 kusů (16 ks Nálepka CZ - stříbrná deklarovaná cena na cenovce 79,90 Kč, ověřeno registrační pokladnou přes čárový kód 99,90 Kč, 4 ks Scholl vložky do bot Ai – Pilo - deklarovaná cena na cenovce 189 Kč, ověřeno registrační pokladnou přes čárový kód 215 Kč, 4 ks Scholl – vložky do bot proti zápachu, deklarovaná cena na cenovce 119 Kč, ověřeno registrační pokladnou přes čárový kód 159 Kč, 8 ks Scholl – vložky do bot Insoles, deklarovaná cena na cenovce 159 Kč, ověřeno registrační pokladnou přes čárový kód 169 Kč, 6 ks Scholl – vložky do bot Party Feel deklarovaná cena na cenovce 119 Kč, ověřeno registrační pokladnou přes čárový kód 169 Kč, 19 ks Scholl – pilník na paty deklarovaná cena na cenovce 159 Kč, ověřeno registrační pokladnou přes čárový kód 169 Kč) budila zdání, že je nižší než jaká je ve skutečnosti.

7) naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele, když v postavení prodávajícího porušil právní povinnost uvedenou v § 15 odst. 2 tohoto zákona tím, že dne 4. 9. 2008 v prodejně KAUF LAND OD, Obvodová 3310/13a, 767 01 Kroměříž, na žádost spotřebitele (pracovníka ČOI) nevyplnil řádně záruční list, neboť vydal prostřednictvím pracovnice provozovny záruční list (pokladní doklad) na zakoupený výrobek (1ks sendvičovač PRIMA Casa bílý), který však neobsahoval rozsah, resp. dobu platnosti záruky 3 roky, která byla na výrobku stanovena.

Rozhodnutí o odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo předmětem přezkumu ze strany zdejšího soudu v řízení pod sp. zn. 11Ca 316/2009 a 11A 51/2011, soudu je tedy obsah tohoto rozhodnutí znám z jeho úřední činnosti. Rovněž účastníkům řízení je obsah tohoto rozhodnutí znám – žalovaný opakovaně rozhodoval o odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí a žalobci bylo jako účastníku řízení toto rozhodnutí pochopitelně doručeno. Z hlediska projednání tohoto případu soud považuje za důležité zdůraznit, že toto rozhodnutí bylo v právní moci jak v době rozhodování prvoinstančního orgánu, tak v době rozhodování žalovaného o odvolání. V současné době je v pořadí druhé rozhodnutí o odvolání proti tomuto rozhodnutí předmětem přezkumu ze strany Krajského soudu v Brně v řízení pod sp. zn. 29A 22/2012.

Z výroku tohoto rozhodnutí, jak byl shora citován, je patrné, že žalobci jím byla skutečně uložena pokuta za porušení některých ustanovení zákona o ochraně spotřebitele, a to i těch ustanovení, za něž byl postižen nyní přezkoumávanými rozhodnutími, nebyla mu však uložena pokuta za porušení zákazu nekalých obchodních praktik. Ve zpochybňovaném konstatování správního orgánu tedy žádný rozpor obsažen není.

Žalobce dále namítá, že mezi oběma porušeními zákona není časová souslednost. Ani tomuto názoru soud nepřisvědčuje. Ve shora citovaném rozhodnutí se jednalo o správní delikty, k nimž došlo v září a říjnu 2008, nyní projednávaný případ se týká deliktů spáchaných v lednu a únoru 2010, tj. s odstupem méně než 1,5 roku. Žalobce se dovolává analogie s přestupkovým právem, kde přestupek nelze projednat, pokud od jeho spáchání uplynulo více než jeden rok. Této analogie se však podle názoru soudu dovolávat nelze. Podle § 24b odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm ne zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán*. Zákon o ochraně spotřebitele tedy narozdíl od přestupkového práva pro správní delikty stanoví podstatně delší dobu pro možné projednání protiprávního jednání, která je navíc delší, než časový odstup mezi dvěma jednáními, za něž byl žalobce prvoinstančním orgánem postižen.

Lze rovněž poukázat např. na ust. § 125l odst. 5 vodního zákona, podle kterého *správní delikt je spáchán opakovaně, pokud ode dne, kdy rozhodnutí o uložení pokuty za týž správní delikt nabylo právní moci, neuplynul 1 rok*. V daném případě bylo o odvolání za předchozí správní delikt rozhodováno dne 31. 8. 2009, druhý správní delikt spáchaný v lednu a únoru 2010 tedy byl spáchán v uvedené lhůtě. Pokud by tedy bylo jednání žalobce posuzováno podle vodního zákona, splňovalo by přímo exaktní zákonnou definici opakovaného spáchání správního deliktu. Jde pochopitelně pouze o ilustrativní příklad, neboť věc je nutno posuzovat podle zákona o ochraně spotřebitele, který definici opakovaného spáchání správního deliktu neobsahuje. Přesto lze i toto ustanovení vzít do úvahy jako vodítko.

Všechny shora uvedené úvahy potvrzují závěr žalovaného, že „časová vzdálenost od předchozího zjištění není ... taková, že by nebylo možné předchozím porušením stejných povinností v rozhodnutí orgánu prvního stupně argumentovat“. Žalobce se mylí, pokud spatřuje nedostatek odůvodnění v tom, že žalovaný se omezil na konstatování, že „časová vzdálenost není taková“, aniž by uvedl, jaký časový interval by musel uplynout, aby se předchozím trestem argumentovat nedalo. Správní rozhodnutí je individuálním správním aktem vztahujícím se ke konkrétnímu předmětu řízení (zde protiprávní jednání) a jeho účelem je podřadit určitá konkrétní skutková zjištění příslušným právním předpisům. Smyslem správního rozhodnutí však primárně není stanovovat určitá obecná pravidla pro případy, které předmětem řízení nejsou, a stanovovat, jak by byly posouzeny určité situace, které však dosud nenastaly, či co by se muselo stát, aby jejich rozhodnutí vypadalo jinak. V daném případě skutečně postačilo konstatování, že časový odstup není natolik velký, aby nebylo možno k předchozímu postihu žalobce přihlídnout. Takové konstatování je zcela v souladu se zákonem a i soud se s ním ze shora uvedených důvodů ztotožnil.

Čtvrtá žalobní námitka se týká možnosti reklamace nesprávně účtovaných cen ze strany zákazníků.

Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že „*odstranitelnost újmy, pokud spotřebitel na nesprávnost neupozorní ihned při účtování, je problematická*“. V žalobou napadeném rozhodnutí pak k tomu odvolací orgán doplnil, že „*je logické, že pokud si spotřebitel například až doma uvědomí, že mu bylo nesprávně účtováno, nemusí již mít čas*

ani vůli znovu navštěvovat provozovnu a domáhat se svých práv. Značná část spotřebitelů se přitom nemusí rozdílu vůbec všimnout, protože zcela samozřejmě očekává, že ceny uvedené u jednotlivých výrobků odpovídají cenám skutečně účtovaným a vůbec je nenapadne provádět v tomto směru jakoukoliv kontrolu.“

Obdobnou námitkou se soud zabýval také v řízení vedeném pod sp. zn. 10A 278/2010. V rozsudku vydaném v této věci uvedl, že skutečnost, že uplatnění reklamace je problematičtější s odstupem času oproti situaci, kdy je rozdíl v účtování zjištěn ihned, je dle názoru soudu sama o sobě zcela logická a není zapotřebí ji dokazovat. Uplatní-li zákazník reklamaci s časovým odstupem, může dojít k tomu, že zboží, u něhož byla nesprávně účtována cena, již např. nemusí být v prodeji, jeho cena mohla být změněna, skončila platnost určité akce, byla mezitím vyměněna chybná cenovka apod. Zákazník může pochopitelně reklamaci uplatnit i za této situace, jeho pozice je však problematičtější co do důkazní situace. Pokud prodejce reklamaci bez dalšího uzná, je pochopitelně výsledek stejný jako v případě reklamace okamžité. Pokud ovšem prodávající bude oprávněnost reklamace sporovat, bude postavení zákazníka horší, neboť jeho důkazní situace může být ze shora popsanych důvodů ztížena.

Pokud žalobce v žalobě namítá, že měla být zohledněna existence systému, který následky takových pochybení eliminuje, je třeba souhlasit s žalovaným v tom, že žalobce se o existenci takového systému zmínil poprvé až v odvolání, přičemž tato zmínka zůstala bez bližší konkretizace a doložení. Žalobce tak např. neuvedl, v čem spočívá ona jím zmiňovaná „malá pozornost“, jak často k takovým případům dochází apod. Sám fakt, že žalobce uznává oprávněné reklamace a vyplácí zákazníkům zjištěný rozdíl, je natolik samozřejmý, že soud ve shodě se správnými orgány nepovažuje možné tento postup zohlednit jako polehčující okolnost, neboť jde o zákonnou povinnost žalobce. Navíc je třeba vidět, že jde o systém, který by mohl částečně eliminovat následky protiprávního žalobcova jednání, ale již nemá žádnou potenci působit preventivně, tj. zamezit tomu, aby k nesprávnému účtování vůbec došlo.

S tím souvisí i pátá námitka týkající se nepoměru mezi zjištěnou částkou celkového předražení (405,- Kč) a uloženou pokutou (80.000,- Kč), když podle názoru žalobce jsou taková nedopatření běžně eliminována a „*k poškozování spotřebitele nedochází*“. S takovým tvrzením naprosto nelze souhlasit.

V daném případě je zřejmé, že k nesprávnému účtování cen docházelo na více provozovnách žalobce u většího počtu prodávaného zboží (tři z pěti kontrolovaných prodejen a 10 druhů ze 77 kontrolovaných výrobků). Jde tedy o podíl, který rozhodně nelze přičíst na vrub nahodilým nesrovnalostem, což by bylo u supermarketů s vysokým počtem druhů zboží lidsky pochopitelné (přesto však stále v rozporu se zákonem), a nasvědčuje spíše systémovým nedostatkům. Je přitom zřejmé, že cena byla na pokladně chybně účtována všem spotřebitelům, kteří si předmětný výrobek v rozhodném období zakoupili (nikoli tedy jen inspektorům ČOI). Průměrný spotřebitel si přitom rozhodně nemůže u pokladny pamatovat cenu uvedenou na cenovce u všech výrobků, které do nákupního košíku vloží, a nemůže být schopen podle účtenky u všech položek zkontrolovat, zda mu byla skutečně účtována cena uvedená na cenovce. Lze tedy očekávat, že pouze malá část spotřebitelů si nesprávně účtované ceny povšimne a bude se domáhat svého práva na vrácení rozdílu v ceně. Zbývající část (tedy převážná většina) spotřebitelů je nesprávným účtováním ceny poškozena (i když se o tom mnohdy ani nedozví).

Nelze rovněž mechanicky porovnávat zjištěnou částku předražení s výší uložené pokuty. Je totiž nutno vzít do úvahy to, že v podobných případech, jako je tento, jde o systémově špatné účtování ceny (chybná cena je nastavena přímo v pokladním systému a je

účtována všem spotřebitelům). Žalobce alespoň netvrdí nic takového, že by se jednalo o jednorázové selhání konkrétní osoby (tak by tomu mohlo být např. u zboží, které je třeba „namarkovat ručně“, např. u nebaleného pečiva). I bez toho, aby byla tato okolnost v konkrétním případě předmětem dokazování, lze s vysokou mírou pravděpodobnosti předpokládat, že k chybnému účtování cen docházelo ze strany žalobce opakovaně a výsledná částka, o níž se žalobce nesprávným účtováním cen neoprávněně obohatil, je mnohonásobně vyšší. Výše uložené pokuty proto musí být výrazně vyšší, než je zjištěná cena předražení kontrolního nákupu, právě proto, aby výše ukládané pokuty nebyla natolik nízká, že by se žalobci jeho protiprávní jednání v podstatě vyplatilo. V neposlední řadě pak žalobce v této souvislosti zcela přehlíží, že pokuta mu byla uložena také za jiné správní delikty.

Konečně šestá žalobní námitka obsahuje tvrzení, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí zůstalo v obecné, místy až vágní, rovině a že žalovaný se s touto námitkou uvedenou v odvolání nevypořádal.

Soud musí konstatovat, že jde o zcela obecnou námitku, s níž se lze jen obtížně vypořádat. Z toho také zřejmě pramení pocit žalobce, že s takto formulovanou námitkou v odvolání se nevypořádal žalovaný v odvolacím řízení. Struktura odvolání i žaloby je obdobná a lze vysledovat, že žalobce vždy v textu (po uvedení formálních obsahových náležitostí) nejprve uvádí konkrétní výtky vůči rozhodnutí, které napadá, a končí jakýmsi obecným shrnutím – že žalobce rozhodnutí považuje za nezákonné a navrhuje, aby bylo zrušeno, s tím, že konkrétní důvody jsou uvedeny výše v textu žaloby/odvolání. Stejně tak lze vnímat i žalobcovo tvrzení, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí zůstalo v obecné, místy až vágní rovině. Žalobce totiž v této větě již nekonkretizuje, které části odůvodnění považuje za obecné a které považuje za vágní, text jeho odvolání lze vnímat tak, že konkretizaci tohoto tvrzení obsahují námitky zmíněné v textu odvolání výše. Pokud se tedy žalovaný konkrétně vypořádal s jednotlivými tvrzeními vztahujícími se ke konkrétním pasážím odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, vypořádal se tím i s tímto „shrnutím“. Soud tedy nemá za to, že by se žalovaný s touto námitkou nevypořádal. Ostatně to, že odůvodnění správního rozhodnutí obsahuje kromě konkrétních okolností určité obecné úvahy, není nijak na závadu, neboť podle § 68 odst. 3 správního řádu má odůvodnění rozhodnutí obsahovat mj. i úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí a při výkladu právních předpisů. Jde tedy o zákonné obsahové náležitosti rozhodnutí, které ze samé své podstaty musí být do značné míry obecné.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. srpna 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu